

Porumbelul de viteză

Acesta din concurs coboară ca glonțul, căzând pe trapa de intrare în volieră și care intră imediat pentru a termina cursa în care a fost angajat. Când are vântul în față el zboară mai încet, mai greu, făcând impresia că nu este în formă, în realitate el nu posedă rezervorul de energie pe care-l posedă porumbelul de fond. El are mușchii mai moi și este mai greu decât porumbelul de fond; este și mai puțin rezistent, suportând mai dificil schimbările de temperatură, pe care porumbelul de fond le suportă mai cu ușurință.

Rasele de viteză sunt mai plăpânde și se îmbolnăvesc mult mai ușor decât cele de fond.

Porumbelul de viteză are un penaj mai sărăcăcios în aripi. Partea dinapoi a aripii (penele de plutire) sunt mai scurte, exact ca la rațele mici (sarselele care zboară cu o viteză de peste 100 km/oră, șuierând când trece stolul pe deasupra vânătorului). De multe ori am împușcat în balta Greaca, la Căscioarele, nenumărate exemplare la care le-am analizat minuțios aripi. Aceasta era cu penele de plutire scurte, în schimb aveau un "motor" mai mare, excepțional de puternic pentru a acționa bătaia aerului, deci pentru a "trage" bine. Am socotit totdeauna că la fel au aripi și porumbeii de viteză, cu o diminuare pronunțată a penajului părții dinapoi a aripii; faptul acesta (sărăcia acestui penaj) conduce la o reducere echivalentă a zborului când porumbeii de viteză sunt angajați la fond, fapt constatat de mine. Concluzia este că tot natura a dotat porumbelul de viteză, în locul aripii sărăcăcioase, cu un "motor" mai puternic, care echilibrează perfect cerințele unui zbor echilibrat și rapid.